

[Statsministeren]

re se i øjnene, at det er en svær konflikt at løse på en retfærdig og fornem måde, men vi skal alligevel søge at gøre det, og vi vender tilbage til sagen fra regeringens side.

Det egentlige problem er, at der rundt omkring på arbejdspladserne findes organiserede medarbejdere, som ud fra, hvad jeg mener – det kan diskuteres, men det mener jeg altså – er forældede forestillinger, nægter at arbejde sammen med uorganiserede kolleger. Jeg tror, at situationen meget hurtigt kunne udvikle sig til, at arbejdsgiveren som gidsel blev tvunget til at afskedige de uorganiserede. Et indgreb i retten til at indgå eksklusivaftaler tror jeg ikke vil løse dette problem. Det er i det hele taget vanskeligt, og det er humlen i sagen, at lovgive imod holdninger og imod manglende samarbejdsvilje. Jeg kan måske sige; at f.eks fru Pia Kjærsgaard og hendes parti jo ikke påfaldende lider af samarbejdsvilje. Nej, det synes jeg ikke. Det ville nok ikke hjælpe, hvis vi skrev en lov om, at nu skulle de forandre sig. Man kan ikke sådan lave om på mennesker, der har deres holdninger. Det er vanskeligt at lovgive imod holdninger og manglende samarbejdsvilje. Men nu kommer jeg så til, hvad regeringen mener man kan: man må kunne sikre bedre end efter gældende ret den enkelte mod urimelige følger af eksklusivaftalerne. De urimelige følger af eksklusivaftalerne må vi kunne fjerne. Det er baggrunden for, at regeringen agter at fremsætte et forslag til ændring af foreningsfrihedsloven med henblik på at styrke det enkelte menneskes beskyttelse mod afskedigelse som følge af foreningsforholdet.

Sagen om HT og Hovedstadsrådet viser, at en stramning er på sin plads. Højesteret fandt, at afskedigelserne var i strid med loven om beskyttelse på grund af foreningsforhold, men der blev ikke tale om genansættelse. Derfor mener regeringen, der er brug for en opstramning, således at de afskedigede, uorganiseret eller alternativt organiseret, ikke kan spises af med en godtgørelse, og derfor vil regeringen fremsætte et nyt lovforslag, der indeholder regler om genansættelse ved afskedigelse i strid med loven. På det offentlige område må denne adgang til genansættelse være ubetinget. Og regeringen vil foreslå en forhøjelse af maksimum for godtgørelsens størrelse, såfremt den afskedigede undtagelsesvis ikke ønsker genansættelse, eller såfremt genansættelse i øvrigt er umuliggjort,

fordi samarbejdsforholdene er totalt ødelagt – forhåbentlig undtagelsesvis – på en eller anden virksomhed.

Nu vil jeg slutte med at forsøge at gøre det fuldstændig klart, hvad det er, regeringen mener vi skal have ordnet.

Det forbud, vi har brug for, bør rette sig mod urimelig afskedigelse som følge af eksklusivaftaler, men ikke mod borgernes frihed til at indgå, hvad vi kan kalde såvel heldige som uheldige aftaler, gode eller mindre gode aftaler – det må folk selv om. Det er ikke aftalerne, vi skal forbyde, men vi skal forhindre urimelige afskedigelser, for det er det, der er det enkelte menneskes interesse. På den måde ønsker regeringen at sikre, at medlemskab af en bestemt faglig organisation ikke sættes som en betingelse for at få eller opretholde et arbejde eller udøve et erhverv her i Danmark.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

I stedet for at omtale tonen vil jeg sige til statsministeren, at det ville have klædt ham, hvis han havde taget stilling til den holdning, jeg trods alt har – i modsætning til statsministeren, som jo selv har offentliggjort, at han ikke har ret mange holdninger.

På baggrund af de udtalelser, statsministeren lige er fremkommet med, vil jeg gøre opmærksom på, at man kan nævne utrolig mange eksempler på mennesker, der er blevet uberettiget afskediget. Vi kender langt de fleste fra den offentlige debat, og jeg vil kun trække ét eksempel frem, fordi det er et af dem, der har været omtalt mest. Det er den meget omtalte brandmand, der er fyret. Vil han falde ind under den bestemmelse, som statsministeren lige omtaler der nu skal lovgives om? Det er da et konkret eksempel, man kan henvise til, og jeg kunne godt tænke mig at få et konkret svar på netop det eksempel. Alle de andre er lige så meget klemt i systemet, men nu tager jeg blot et enkelt eksempel frem, som jeg vil bede statsministeren svare på.

Når statsministeren taler så meget om aftalefrihed, må det også indebære, at man har ret til at indgå en anden aftale end den, der er indgået på arbejdspladsen. Jeg er selvfølgelig enig i, at der skal være aftalefrihed; ellers var jeg jo ikke et demokratisk menneske, som går ind for den personlige frihed.